

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
AL REPUBLICII MOLDOVA
JUDECĂTORIA CAHUL, SEDIUL CANTEMIR

MD-7300, or. Cantemir, str. Testemițeanu 2
Tel. 0 (273) 22-6-92

13. 10. 2021
nr. 4004

Curții Constituționale

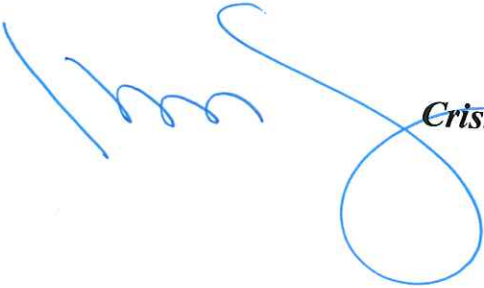
str. Al. Lăpușneanu, nr. 28, Chișinău,

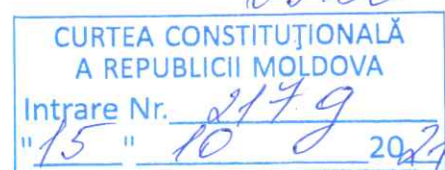
Prin prezenta, Judecătoria Cahul sediul Cantemir, expediază în adresa DVS., după competență, sesizarea privind excepția de neconstituționalitate depusă de avocatul Baltag Verginia, în interesele inculpatului Dandiș Ion.

Anexă:

- Sesizarea privind excepția de neconstituționalitate pe 9 file;
- Încheierea Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir nr. 1-24/2021 din 11 octombrie 2021 pe 8 file;
- Copia mandatului avocatului Baltag Verginia din 18.12.2020, nr. 1531086 pe 1 filă;
- Copia rechizitoriului pe 6 file.

Judecător

Cristina Salagor

Sesizare privind excepția de neconstituționalitate

A. Autorul excepției de neconstituționalitate**Baltag Verginia**

Funcția: avocat

B. Informații pertinente despre cazul dedus judecății instanței de drept comun

Urmărirea penală în cauza penală nr. 2020430414 a fost pornită la data de 10 decembrie 2020 de către organul de urmărire penală al IP Cantemir, privind săvârșirea de către Dandîș Ion a infracțiunii prevăzute de art. 264¹ Cod penal. La data de 23 noiembrie 2020, aproximativ la ora. 00:30 min., Dandîș Ion deținând permis de conducere a mijloacelor de transport de categoria „B” cu nr. 179602318 eliberat la 13 octombrie 2017, aflându-se la volanul autoturismului de model Mercedes ML 400 CDI, cu nr. de înmatriculare LMI 815, pe traseul local s. Gotești, rnul. Cantemir a fost oprit de către colaboratorii INSP al IGP al MAI. Fiind supus testului alcooscopic efectuat cu aparatul Drager Alcotest 6810 nr. ARCH-0117 s-a constatat în privința acestuia o concentrație a vaporilor de alcool în aerul expirat de 1,08 mg/l., ceea ce potrivit prevederilor art. 134/12 Cod penal corespunde stării de ebrietate cu grad avansat.

La 22 decembrie 2020 Dandîș Ion a fost pus sub învinuire fiindu-i incriminată săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin.(1) Cod penal.

Prin Rechizitoriu, la data de 18 februarie 2021, cauza a fost transmisă spre examinare conform competenței Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir.

C. Obiectul sesizării

Prezenta sesizare are drept obiect de examinare controlul constituționalității prevederilor referitoare la sancțiunea de la art. 264¹ alin.(1) din Codul penal, Nr. 985 din 18 aprilie 2002, în Monitorul Oficial Nr. 72-74 art. 195, cu următorul conținut, modificat prin Legea Nr. 138 din 19 iulie 2018 privind modificarea unor acte legislative, publicată la 14 septembrie 2018 în Monitorul Oficial Nr. 347-357 art. 584, la art. I,

Articolul 264¹. Conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de alte substanțe

(1) Conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de substanțe stupefiante și/sau de alte substanțe cu efecte similar

se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Și prevederile art. 67 din Codul penal, Nr. 985 din 18 aprilie 2002, în Monitorul Oficial Nr. 72-74 art. 195, cu următorul conținut modificat prin Legea Nr. 163 din 20-07-2017 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, publicată la 20 octombrie 2017 în Monitorul Oficial Nr. 364-370 art. 616

Articolul 67. Munca neremunerată în folosul comunității

(1) Munca neremunerată în folosul comunității constă în antrenarea condamnatului, în afara timpului serviciului de bază sau de studii, la muncă, determinată de autoritățile administrației publice locale.

(2¹) După pronunțarea hotărârii judecătorești, președintele ședinței de judecată **explică esența pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, fapt care se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată.**

(2²) Persoana condamnată la muncă neremunerată în folosul **comunității semnează în instanța de judecată un angajament prin care se obligă să se prezinte**, în termen de 5 zile de la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, la organul de probațiune în a cărui rază teritorială își are domiciliul sau, după caz, la comandantul unității militare.

(3) **În caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare**, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. În acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 luni.

(4) Munca neremunerată în folosul comunității **nu poate fi aplicată militarilor prin contract** și persoanelor care nu au atins vârsta de 16 ani.

D. Argumentarea incidenței unui drept sau a mai multor drepturi din Constituție

În opinia noastră normele legale supuse controlului de neconstituționalitate contravin prevederilor art.1, art. 16, art. 20, art.23, art. 44, art. 54 din Constituție,

Prevederile relevante ale Constituției (M.O., 1994, nr. 1) sunt următoarele:

Articolul 1. Statul Republica Moldova

(1) Republica Moldova este un stat suveran și independent, unitar și indivizibil.

(2) Forma de guvernământ a statului este republica.

(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 16

Egalitatea

(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sînt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.

Articolul 20. Accesul liber la justiție

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Articolul 23. Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

- (1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.
- (2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.

Articolul 44

Interzicerea muncii forțate

- (1) Munca forțată este interzisă.
- (2) Nu constituie muncă forțată:
 - a) serviciul cu caracter militar sau activitățile desfășurate în locul acestuia de cei care, potrivit legii, nu satisfac serviciul militar obligatoriu;
 - b) munca unei persoane condamnate, prestată în condiții normale, în perioada de detenție sau de libertate condiționată;
 - c) prestațiile impuse în situația creată de calamități ori de alt pericol, precum și cele care fac parte din obligațiile civile normale, stabilite de lege.

Articolul 54. Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

- (1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.
- (2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sînt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.
- (3) Prevederile alineatului (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24.
- (4) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.

Prevederile relevante ale Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950 și ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XIII din 24 iulie 1997) sunt următoarele:

Articolul 4

Interzicerea sclaviei și a muncii forțate

1. Nimeni nu poate fi ținut în sclavie sau în condiții de aservire.
2. Nimeni nu poate fi constrâns să execute o muncă forțată sau obligatorie.
3. Nu se consideră „muncă forțată sau obligatorie” în sensul prezentului articol :
 - a. orice muncă impusă în mod normal unei persoane supuse detenției în condițiile prevăzute de articolul 5 din prezenta Convenție sau pe durata libertății condiționate ;
 - b. orice serviciu cu caracter militar sau, în cazul celor care refuză serviciul militar din motive de conștiință în țările în care acest lucru este recunoscut ca legitim, un alt serviciu în locul serviciului militar obligatoriu ;

- c. orice serviciu impus în situații de criză sau de calamități care amenință viața sau bunăstarea comunității ;
- d. orice muncă sau serviciu care fac parte din obligațiile civice normale.

Pactul internațional Nr. 31 din 16-12-1966 cu privire la drepturile politice și civile (Publicat : 30-12-1998 în Tratatul Internațional Nr. 1 art. 31)

Articolul 8

1. Nimeni nu va fi ținut în sclavie; sclavia și comerțul cu sclavi, sub toate formele, sunt interzise.
2. Nimeni nu va putea fi ținut în servitute.
3. a) Nimeni nu va putea fi constrâns să execute o muncă forțată sau obligatorie; b) alineatul a) al prezentului paragraf nu poate fi interpretat ca interzicând, în țările în care anumite crime pot fi pedepsite cu detențiunea însoțită de munci forțate, executarea unei pedepse de muncă forțată, pronunțată de un tribunal competent; c) nu se consideră "muncă forțată sau obligatorie" în sensul prezentului paragraf: (i) orice muncă sau serviciu, neindicate în alineatul b), cerute în mod normal unui individ deținut în virtutea unei decizii legale a justiției sau eliberat condiționat în urma unei asemenea decizii; (ii) orice serviciu cu caracter militar și, în țările în care obiecția de conștiință este admisă, orice serviciu național cerut în virtutea legii acelor care fac obiecții pentru motive de conștiință; (iii) orice serviciu cerut în cazurile de forță majoră sau de sinistre care amenință viața sau bunăstarea comunității; (iv) orice muncă sau orice serviciu care face parte din obligațiile cetățenești normale.

Convenția nr. 29 din Convenției Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie adoptată la Geneva la 28 iunie 1930 (ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.610-XIV din 1 octombrie 1999).

Articolul 2

- „1) În sensul prezentei Convenții, termenul muncă forțată sau obligatorie va însemna orice muncă sau serviciu pretins unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare, și pentru care numitul individ nu s-a oferit de bună voie.
- 2) Totuși, termenul munca forțată sau obligatorie nu va cuprinde, în sensul prezentei Convenții:
 - a) orice muncă sau serviciu pretins în virtutea legilor privind serviciul militar obligatoriu și destinat unor lucrări cu caracter pur militar;
 - b) orice muncă sau serviciu făcând parte din obligațiile civice normale ale cetățenilor unei țări pe deplin independentă;
 - c) orice muncă sau serviciu pretins unui individ ca urmare a unei condamnări pronunțate printr-o hotărâre judecătorească, cu condiția ca această muncă sau serviciu să fie executat sub supravegherea și controlul autorităților publice și ca numitul individ să nu fie cedat sau pus la dispoziția unor particulari, societăți sau unor persoane morale private;

d) orice muncă sau serviciu pretins în cazurile de forță majoră, adică în caz de război, catastrofe sau pericol de catastrofe ca: incendiu, inundații, foamete, cutremure de pământ, epidemii și epizootii violente, invazii de animale, de insecte sau de paraziți vegetali dăunători, și în general orice împrejurări, care pun în pericol sau riscă să pună în pericol viața sau condițiile normale de existență a întregii populații sau a unei părți din populație;

e) muncile mărunte de la sat, adică muncile executate în interesul direct al colectivității de către membrii acesteia, munci care, deci, pot fi considerate ca obligații civice normale, ce revin membrilor colectivității, cu condiția ca populația însăși sau reprezentanții săi direcți să aibă dreptul să se pronunțe asupra justeței acestor munci.”

E. Argumentarea pretinsei încălcări a unuia sau a mai multor drepturi garantate de Constituție

Legea supremă la art. 1 consfințește și garantează demnitatea, drepturile și libertățile omului ca valori supreme ale societății. Totuși pornind de la obligațiile pozitive ale statului de a asigura ordinea socială, unele drepturi și libertăți ale omului pot fi restrânse în condițiile legii, inclusiv în cadrul sistemului penal de sancționare. În pofida marjei de discreție a statului în materie legislativă orice formă de coerciție trebuie să corespundă atât Constituției cât și prevederilor normelor internaționale pe domeniul dat. Prin prezenta sesizare, susținem disidența dintre prevederile normei penale cu referire la munca neremunerată în folosul comunității cu prevederile Constituției și a tratatelor internaționale.

Din analiza conținutului art. 64 alin.2¹, 2² și alin.(3) Cod penal, rezultă că norma penală nu prevede acordul inculpatului la prestarea muncii în folosul comunității. Condițiile de aplicare a acesteia se rezumă la explicarea esenței sancțiunii de către instanța de judecată (alin. 2¹), semnarea unei obligații privind executarea benevolă (alin. 2²), precum și asumarea consecinței de agravare a pedepsei în situația eschivării de la executare (alin. 3). Rezultă deci că, pentru aplicarea muncii neremunerate în folosul comunității legea penală nu condiționează existența acordului benevol anterior al inculpatului condamnat. Acest fapt în opinia noastră determină caracterul forțat al sancțiunii și o plasarea înafara câmpului legal, atât național cât și internațional.

Conform art. 44 din Constituție munca forțată este interzisă, cu excepțiile prevăzute de alin.(2) al acestuia. La caz, cu relevanță în domeniul penal este doar excepția de la lit. b) a alin.(2) din art. 44, potrivit căreia nu se consideră muncă forțată munca unei persoane condamnate, prestată în condiții normale, în perioada de detenție sau de libertate condiționată.

În cazurile în care munca neremunerată în folosul comunității este unica pedeapsă principală pentru săvârșirea infracțiunii (în speță art. 264¹ Cod penal), aceasta nu cade sub incidența excepțiilor de la art. 44 din Constituție, or condamnatul nu se află în condiții de detenție fiind în libertate (cu excepția cazurilor de cumul de sentințe sau cumul de pedepse) și nu este liberat de pedeapsă penală, în opinia noastră libertatea condiționată din textul art. 44 din Constituție presupunând liberarea condiționată

(noțiune din conținutul art. 89, art. 90 și art. 91 din Codul penal prin condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei sau liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen).

Similar dispozițiilor din art. 44 din Constituție, art. 4 din CEDO stabilește că nimeni nu poate fi constrâns să execute o muncă forțată sau obligatorie, iar par. 3 lit. a) din același articol prevede că nu se consideră muncă forțată sau obligatorie orice muncă impusă în mod normal unei persoane supuse detenției în condițiile prevăzute de art. 5 din Convenție sau pe durata libertății condiționate.

Articolul 4, par. 3 din Convenție nu reprezintă excepții de la interdicția impusă prin paragraful 2 al aceluiași articol ori limitări ale exercițiului dreptului garantat de art. 4 par.2 CEDO de a nu fi suspus la munca forțată. Acest fapt rezultă din interpretarea pe care o oferă Curtea în jurisprudența sa (cauza Stummer vs. Austria, Hot. din 07 iulie 2011) în care Curtea a statuat că nu art. 4 par. 1 nu prevede derogări, chiar și în cazuri de pericol social .

După cum am indicat supra într-adevăr statul dispune de un mecanism de coerciție sau de restrângere a drepturilor omului legiferat în art. 54 din Constituție. Astfel în opinia noastră orice sancțiune urmează să corespundă acestuia.

Potrivit normei menționate exercițiul drepturilor și libertăților omului poate fi restrâns doar în condiții de legalitate care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și au un scop legitim, inclusiv prevenirea infracțiunilor. Corespunzător prevederile art. 67 din Codul penal contravin normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional.

În aceste condiții manifestarea de către inculpat a acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității constituie o condiție esențială în executarea obligației reglementate în art. 67 Cod penal în acord cu dispozițiile art. 44 din Constituție și art. 4 CEDO și în mod evident atentează la demnitatea și libertatea umană, valori supreme și protejate prin art. 1 din Constituție.

Totodată, în toate situațiile tipice cauzei examinate, atunci când munca neremunerată în folosul comunității este unica pedeapsă principală din sancțiunea infracțiunii și în cazul în care inculpatul condamnat nu-și dă acordul la executare sau/și nu o execută benevol, această pedeapsă este schimbată doar în pedeapsa cu închisoarea. Corespunzător, deși în practica instanțelor de judecată la aplicarea pedepsei cu munca neremunerată în folosul comunității judecătorii solicită acordul inculpatului, la caz fiind unica pedeapsă principală, inculpatul condamnat este constrâns să o accepte din considerentul că unica alternativă este doar închisoarea.

Relevante în situația respectivă sunt prevederile art. 2 din Convenția nr. 29 din Convenției Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie adoptată la Geneva la 28 iunie 1930 (ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.610-XIV din 1 octombrie 1999). Conform alin.1 din respectivul articol termenul muncă forțată sau obligatorie va însemna orice muncă sau serviciu pretins unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare, și pentru care numitul individ nu s-a oferit de bună voie.

Astfel din perspectiva normei citate în cauza supusă examinării caracterul forțat al sancțiunii aplicate derivă din două circumstanțe: lipsa acordului inculpatului și presiunea executării pedepsei cu închisoarea.

Reiterăm că, munca neremunerată în folosul comunității este singura pedeapsă principală pentru săvârșirea infracțiunii de la art. 264¹ Cod penal, iar în lipsa unui acord al persoanei de a executa sancțiunea respectivă rămâne un vid în materie de sancționare, or pentru a rămâne în câmpul de legalitate instanțele de judecată sunt obligate să solicite acordul inculpatului.

La fel susținem că judecătorul nu poate efectua testul de proporționalitate între necesitatea restrângerii dreptului inculpatului de a nu fi suspus muncii forțate și prejudiciul adus de către acesta prin infracțiune și să selecteze în dependență de cazuistică cărui inculpat să solicite acordul și în privința cui această sancțiune să fie aplicată forțat. Totodată în situația în care inculpatul nu-și manifestă acordul la prestarea munci neremunerate în folosul comunității, judecătorul nu-și poate atribui rolul legiuitorului și să aplice alte sancțiuni neprevăzute de norma penală. În ipoteza respectivă intervine o încălcare a drepturilor prevăzute de art. 20 și corespunzător art. 23 din Constituție.

În concluzia argumentării expuse supra, cu referire la cauza pendinte la Judecătoria Cahul, sediul Cantemir poate avea loc o încălcare duală a obligațiilor pozitive a statului: de a respecta demnitatea umană prin neaplicarea muncii forțate (art. 1, art. 44 din Constituție) și de a de a-și proteja proprii cetățeni (art. 18 din Constituție) prin crearea un sistem efectiv de sancționare a faptelor antisociale.

Într-o altă ordine de idei considerăm că prevederea de la art. 67 alin.(4) din Codul penal prin care militarii prin contract reprezintă categoria exceptată de la aplicarea sancțiunii cu muncă neremunerată în folosul comunității reprezintă o încălcare a egalității în fața legii (art. 16 din Constituție). Având în vedere faptul legislativul este suveran în materie de stabilire a pedepselor, acesta poate stabili, urmărind realizarea unui scop legitim, categoriile de persoane în privința cărora nu pot fi aplicate anumite pedepse. Însă legislatorul se bucură de o marjă de discreție în privința stabilirii pedepselor în măsură în care o asemenea alegere nu este de natură să contravină prevederilor Constituției (DCC nr. 15 din 07 februarie 2017; par. 22).

În jurisprudența sa anterioară, Curtea Constituțională a reținut că nu orice tratament diferențiat implică în mod automat o încălcare a art. 16 din Constituție. Pentru a stabili o asemenea încălcare este necesară examinarea faptului dacă persoanele aflate în situații similare sau comparabile beneficiază preferențial și că această diferențiere este una discriminatorie (HCC nr. 27 din 20 noiembrie 2011; HCC nr. 11 din 08 mai 2018).

Astfel, Curtea a subliniat că diferențierile sunt discriminatorii dacă nu se bazează pe o justificare obiectivă și rezonabilă, adică dacă nu urmăresc un scop legitim sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit (HCC nr. 12 din 1 noiembrie 2012, § 54).

În același context, și Curtea Europeană a subliniat în jurisprudența sa că tratamentul diferențiat echivalează cu discriminare, dacă nu are la bază o justificare obiectivă și rezonabilă, a persoanelor în situații similare.

„Lipsa justificării obiective și rezonabile” presupune că diferențierea în cauză nu urmărește un „scop legitim” sau că nu există un „raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și „scopul urmărit” (Sejdić și Finci v. Bosnia și Herțegovina, 22 decembrie 2009, § 42; Stummer vs. Austria, 7 iulie 2011, § 87; Khamtokhu și Aksenchik v. Rusia, 24 ianuarie 2017 § 64).

La efectuarea triplului test relevăm opinia expusă supra relativă standardului calității legii, acesta articol fiind în contradicție cu prevederile Constituției și normelor internaționale. Cu referire la același aspect susținem că nu există deficiențe privind accesibilitatea legii sau a scopului legitim urmărit prevăzut de articolul 54 alin. (2) din Constituție. Totuși nu putem deduce vreun argument juridic rațional și rezonabil ca militarii prin contract să nu fie sancționați cu munca neremunerată în folosul comunității.

În speță militarii în termen sau militarii cu termen redus execută aceeași pedeapsă sub supravegherea comandamentului militar, conform regulamentelor militare.

Însă legea penală nu oferă o soluție pentru militarii prin contract. Corespunzător, dar fiind faptul exceptării acestora de la aplicarea categoriei respective de sancțiuni, suntem în situația unui vid în sancționare, or, în practica judecătorească se aplică prevederile referitoare la caracterul excepțional ale cauzei (art. 79 Cod penal) și se aplică doar pedeapsa complementară obligatorie. Deci în opinia noastră, nimic nu justifică existența unei diferențieri între cele două categorii și aplicarea unui tratament discriminatoriu favorabil militarilor prin contract comparativ altor categorii de persoane.

Prin urmare, tratamentul juridic disproporționat al celor două categorii de subiecți contravine articolului 16 coroborat cu articolele 20, art.23 și 44 din Constituție.

F. Lista documentelor relevante.

- Copia rechizitoriului;
- Copia mandatului avocatului.

G. Declarația și semnătura autorului sesizării

Declar pe onoare ca informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt veridice.

Locul: mun. Chișinău,
Data: 11 octombrie 2021

Baltag Virginia

ÎNCHEIERE

11 octombrie 2021

or. Cantemir

Judecătoria Cahul sediul Cantemir

Instanța de judecată compusă din:

Președintele ședinței, judecător

Cristina Salagor

Grefier

Ludmila Russu

Cu participarea:

Procurorului – Priguza Alexandru,

Apărătorului – Baltag Verginia,

examinând în ședință de judecată publică cauza penală de învinuire a lui Dandiș Ion în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal,

c o n s t a t ă :

Pe rol la Judecătoria Cahul sediul Cantemir se află spre examinarea cauza penală de învinuirea lui Dandiș Ion în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal.

Se învinuiește Dandiș Ion că, la data de 23 noiembrie 2020, aproximativ la ora 00:30 min., deținând permis de conducere a mijloacelor de transport de categoria „B” cu nr. 179602318 eliberat la 13.10.2017, a condus autoturismul de model Mercedes ML 400 CDI, cu număr de înmatriculare lituanian LMI 815, pe traseul local din s. Gotești, r-nul Cantemir, prin ce a încălcat pct. 14 lit. a) Regulamentul circulației rutiere, potrivit căruia : „*conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate...*” ca ulterior ca urmare a neatenției a comis accident rutier pe traseul nominalizat în s. Gotești, r-nul Cantemir, tamponând gardul domiciliului localnicei Boghean Dorina, după ce la fața locului s-au deplasat angajații poliției ai IP Cantemir și existând temeieri suficiente de a presupune, că dânsul se află în stare de ebrietate inadmisibilă produsă de alcool, prin metoda testului alcoolscopie la aparatul de model DRAGER ALCOTEST 6810 nr. ARCH-0117, testarea cu nr. 3291 din 23.11.2020, s-a constatat că concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat constituia 1,08 mg/l, ceea ce conform art. 134/12 Cod penal corespunde stării de ebrietate alcoolice cu grad avansat.

Acțiunile lui Dandiș Ion au fost încadrate în prevederile art. 264¹ alin. (1) Cod penal, conform indicilor *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.*

La data de 11 octombrie 2021, apărătorul inculpatului, avocatul Baltag Verginia a depus sesizare privind excepția de neconstituționalitate pentru controlul constituționalității prevederilor referitoare la sancțiunea art. 264¹ alin. (1) Cod penal, și anume a sintagmei „*se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore*” și prevederilor art. 67 alin. (2¹) a sintagmei „*explică esența pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, fapt care se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată*”, art. 67 alin. (2²) a sintagmei „*comunității semnează în instanța de judecată un angajament prin care se obligă să se prezinte*”, art. 67 alin. (3) a sintagmei „*În caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare*” și art. 67 alin. (4) a sintagmei „*nu poate fi aplicată militarilor prin contract*”.

În motivarea sesizării, avocatul Baltag Verginia a invocat că, sesizarea are drept obiect de examinare controlul constituționalității prevederilor referitoare la sancțiunea de la art. 264¹ alin. (1) din Codul penal, Nr. 985 din 18 aprilie 2002, în Monitorul Oficial Nr. 72-74 art. 195, cu următorul conținut, modificat prin Legea Nr. 138 din 19 iulie 2018 privind modificarea unor acte legislative, publicată la 14 septembrie 2018 în Monitorul Oficial Nr. 347-357 art. 584, la art. I,

Articolul 264¹ Conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de alte substanțe

(1) Conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de substanțe stupefiante și/sau de alte substanțe cu efecte similar

se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Și prevederile art. 67 din Codul penal, Nr. 985 din 18 aprilie 2002, în Monitorul Oficial Nr. 72-74 art. 195, cu următorul conținut modificat prin Legea Nr. 163 din 20-07-2017 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, publicată la 20 octombrie 2017 în Monitorul Oficial Nr. 364-370 art. 616

Articolul 67. Munca neremunerată în folosul comunității

(1) Munca neremunerată în folosul comunității constă în antrenarea condamnatului, în afara timpului serviciului de bază sau de studii, la muncă, determinată de autoritățile administrației publice locale.

(2¹) După pronunțarea hotărârii judecătorești, președintele ședinței de judecată **explică esența pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, fapt care se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată.**

(2²) Persoana condamnată la muncă neremunerată în folosul comunității **semnează în instanța de judecată un angajament prin care se obligă să se prezinte**, în termen de 5 zile de la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, la organul de probațiune în a cărui rază teritorială își are domiciliul sau, după caz, la comandantul unității militare.

(3) **În caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la munca neremunerată în comunității, ea se înlocuiește cu închisoare**, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. În acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 luni.

(4) Munca neremunerată în folosul comunității **nu poate fi aplicată militarilor prin contract** și persoanelor care nu au atins vârsta de 16 ani.

În opinia avocatului normele legale supuse controlului de neconstituționalitate contravin prevederilor art. 1, art. 16, art. 20, art.23, art. 44, art. 54 din Constituție, prevederilor art. 4 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950 și ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XIII din 24 iulie 1997), prevederilor art. 8 al Pactului internațional Nr. 31 din 16-12-1966 cu privire la drepturile politice și civile (Publicat: 30-12-1998 în Tratatate Internaționale Nr. 1 art. 31) și art. 2 al Convenției nr. 29 din Convenției Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie adoptată la Geneva la 28 iunie 1930 (ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.610-XIV din 1 octombrie 1999).

Indică că, legea supremă la art. 1 consfințește și garantează demnitatea, drepturile și libertățile omului ca valori supreme ale societății. Totuși pornind de la obligațiile pozitive ale statului de a asigura ordinea socială, unele drepturi și libertăți ale omului pot fi restrânse în condițiile legii, inclusiv în cadrul sistemului penal de sancționare. În pofida marjei de

discreție a statului în materie legislativă orice formă de coerciție trebuie să corespundă atât Constituției cât și prevederilor normelor internaționale pe domeniul dat.

Din analiza conținutului art. 64 alin. (2¹), (2²) și alin.(3) Cod penal, rezultă că norma penală nu prevede acordul inculpatului la prestarea muncii în folosul comunității. Condițiile de aplicare a acesteia se rezumă la explicarea esenței sancțiunii de către instanța de judecată (alin. 2¹), semnarea unei obligații privind executarea benevolă (alin. 2²), precum și asumarea consecinței de agravare a pedepsei în situația eschivării de la executare (alin. 3). Rezultă deci că, pentru aplicarea muncii neremunerate în folosul comunității legea penală nu condiționează existența acordului benevol anterior al inculpatului condamnat. Acest fapt determină caracterul forțat al sancțiunii și o plasarea înafara câmpului legal, atât național cât și internațional.

Conform art. 44 din Constituție munca forțată este interzisă, cu excepțiile prevăzute de alin. (2) al acestuia. La caz, cu relevanță în domeniul penal este doar excepția de la lit. b) a alin.(2) din art. 44, potrivit căreia nu se consideră muncă forțată munca unei persoane condamnate, prestată în condiții normale, în perioada de detenție sau de libertate condiționată.

În cazurile în care munca neremunerată în folosul comunității este unica pedeapsă principală pentru săvârșirea infracțiunii (în speță art. 264¹ Cod penal), aceasta nu cade sub incidența excepțiilor de la art. 44 din Constituție, or condamnatul nu se află în condiții de detenție fiind în libertate (cu excepția cazurilor de cumul de sentințe sau cumul de pedepse) și nu este liberat de pedeapsă penală, or, libertatea condiționată din textul art. 44 din Constituție presupunând liberarea condiționată (noțiune din conținutul art. 89, art. 90 și art. 91 din Codul penal prin condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei sau liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen).

Similar dispozițiilor din art. 44 din Constituție, art. 4 din CEDO stabilește nimeni nu poate fi constrâns să execute o muncă forțată sau obligatorie, iar par. 3 din același articol prevede că nu se consideră muncă forțată sau obligatorie orice muncă impusă în mod normal unei persoane supuse detenției în condițiile prevăzute de art. 5 din Convenție sau pe durata libertății condiționate.

Articolul 4, par. 3 din Convenție nu reprezintă excepții de la interdicția prin paragraful 2 al aceluiași articol ori limitări ale exercițiului dreptului garantat de par.2 CEDO de a nu fi suspus la munca forțată. Acest fapt rezultă din interpretarea care o oferă Curtea în jurisprudența sa (cauza Stummer vs. Austria, Hot. din 07 201 1) în care Curtea a statuat că nu art. 4 par. 1 nu prevede derogări, chiar și în cazuri de pericol social.

Astfel, statul dispune de un mecanism de coerciție sau de restrângere a drepturilor omului legiferat în art. 54 din Constituție, deci orice sancțiune urmează să corespundă acestuia.

Potrivit noiei menționate exercițiul drepturilor și libertăților omului poate fi restrâns doar în condiții de legalitate care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și au un scop legitim, inclusiv prevenirea infracțiunilor. Corespunzător prevederile art. 67 din Codul penal contravin normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional.

În aceste condiții manifestarea de către inculpat a acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității constituie o condiție esențială în executarea obligației reglementate în art. 67 Cod penal în acord cu dispozițiile art. 44 din Constituție și art. 4 CEDO și în mod evident atentează la demnitatea și libertatea umană, valori supreme și protejate prin art. 1 din Constituție.

Totodată, în toate situațiile tipice cauzei examinate, atunci când neremunerată în folosul comunității este unica pedeapsă principală din sancțiunea infracțiunii și în cazul în care inculpatul condamnat nu-și dă acordul la executare sau/și nu o execută benevol,

această pedeapsă este schimbată doar în pedeapsa cu închisoarea. Corespunzător, deși în practica instanțelor de judecată la aplicarea pedepsei cu munca neremunerată în folosul comunității judecătorii solicită acordul inculpatului, la caz fiind unica pedeapsă principală, inculpatul condamnat este constrâns să o accepte din considerentul că unica alternativă este doar închisoarea.

Relevante în situația respectivă sunt prevederile art. 2 din Convenția nr. 29 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie adoptată la Geneva la 28 iunie 1930 (ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.610-XIV din 1 octombrie 1999). Conform alin. 1 din respectivul articol termenul muncă forțată sau obligatorie va însemna orice muncă sau serviciu pretins unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare, și pentru care numitul individ nu s-a oferit de bună voie.

Astfel din perspectiva normei citate în cauza supusă examinării caracterul forțat al sancțiunii aplicate derivă din două circumstanțe: lipsa acordului inculpatului și presiunea executării pedepsei cu închisoarea.

Reiterează că, munca neremunerată în folosul comunității este singura pedeapsă principală pentru săvârșirea infracțiunii de la art. 264¹ Cod penal, iar în lipsa unui acord al persoanei de a executa sancțiunea respectivă rămâne un vid în materie de sancționare, or pentru a rămâne în câmpul de legalitate instanțele de judecată sunt obligate să solicite acordul inculpatului.

La fel, susține că, judecătorul nu poate efectua testul de proporționalitate între necesitatea restrângerii dreptului inculpatului de a nu fi supus muncii forțate și prejudiciul adus de către acesta prin infracțiune și să selecteze în dependență de cazuistică cărui inculpat să solicite acordul și în privința cui această sancțiune să fie aplicată forțat. Totodată în situația în care inculpatul nu-și manifestă acordul la prestarea munci neremunerate în folosul comunității, judecătorul nu-și poate atribui rolul legiuitorului și să aplice alte sancțiuni neprevăzute de norma penală. În ipoteza respectivă intervine o încălcare a drepturilor prevăzute de art. 20 și corespunzător art. 23 din Constituție.

În concluzia argumentării expuse supra, cu referire la cauza pendinte la Judecătoria Cahul, sediul Cantemir poate avea loc o încălcare duală a obligațiilor pozitive a statului: de a respecta demnitatea umană prin neaplicarea muncii forțate (art. 1, art. 44 din Constituție) și de a de a-și proteja proprii cetățeni (art. 18 din Constituție) prin crearea un sistem efectiv de sancționare a faptelor antisociale.

Într-o altă ordine de idei consideră că, prevederea de la art. 67 alin. (4) din Codul penal prin care militarii prin contract reprezintă categoria exceptată de la aplicarea sancțiunii cu muncă neremunerată în folosul comunității reprezintă o încălcare a egalității în fața legii (art. 16 din Constituție). Având în vedere faptul legislativul este suveran în materie de stabilire a pedepselor, acesta poate stabili, urmărind realizarea unui scop legitim, categoriile de persoane în privința cărora nu pot fi aplicate anumite pedepse. Însă legislatorul se bucură de o marjă de discreție în privința stabilirii pedepselor în măsură în care o asemenea alegere nu este de natură să contravină prevederilor Constituției (DCC nr. 15 din 07 februarie 2017; par. 22).

În jurisprudența sa anterioară, Curtea Constituțională a reținut că nu orice tratament diferențiat implică în mod automat o încălcare a art. 16 din Constituție. Pentru a stabili o asemenea încălcare este necesară examinarea faptului dacă persoanele aflate în situații similare sau comparabile beneficiază preferențial și că această diferențiere este una discriminatorie (HCC nr. 27 din 20 noiembrie 2011; HCC nr. 11 din 08 mai 2018).

Astfel, Curtea a subliniat că diferențierile sunt discriminatorii dacă nu se bazează pe o justificare obiectivă și rezonabilă, adică dacă nu urmăresc un scop legitim sau dacă nu

există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit (HCC nr. 12 din 1 noiembrie 2012, S 54).

În același context, și Curtea Europeană a subliniat în jurisprudența sa că tratamentul diferențiat echivalează cu discriminare, dacă nu are la bază o justificare obiectivă și rezonabilă, a persoanelor în situații similare.

„Lipsa justificării obiective și rezonabile” presupune că diferențierea în cauză nu urmărește un „scop legitim” sau că nu există un „raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și „scopul urmărit” (Sejdić și Finci v. Bosnia și Herțegovina, 22 decembrie 2009, S 42; Stummer vs. Austria, 7 iulie 2011, 87; Khamtokhu și Aksenchik v. Rusia, 24 ianuarie 2017 S 64).

La efectuarea triplului test relevă opinia expusă supra relativă standardului calității legii, acest articol fiind în contradicție cu prevederile Constituției și normelor internaționale. Cu referire la același aspect susține că nu există deficiențe privind accesibilitatea legii sau a scopului legitim urmărit prevăzut de articolul 54 alin. (2) din Constituție. Totuși nu se deduce vreun argument juridic rațional și rezonabil ca militarii prin contract să nu fie sancționați cu munca neremunerată în folosul comunității.

În speță militarii în termen sau militarii cu termen redus execută aceeași pedeapsă sub supravegherea comandamentului militar, conform regulamentelor militare.

Însă legea penală nu oferă o soluție pentru militarii prin contract. Corespunzător, dar fiind faptul exceptării acestora de la aplicarea categoriei respective de sancțiuni, suntem în situația unui vid în sancționare, or, în practica judecătorească se aplică prevederile referitoare la caracterul excepțional ale cauzei (art. 79 Cod penal) și se aplică doar pedeapsa complementară obligatorie. Deci, nimic nu justifică existența unei diferențieri între cele două categorii și aplicarea unui tratament discriminatoriu favorabil militarilor prin contract comparativ altor categorii de persoane.

Prin urmare, tratamentul juridic disproporționat al celor două categorii de subiecți contravine articolului 16 coroborat cu articolele 20, art.23 și 44 din Constituție.

Solicită exercitarea controlului constituționalității prevederilor referitoare la sancțiunea art. 264¹ alin. (1) Cod penal, și anume a sintagmei „*se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore*” și prevederilor art. 67 alin. (2¹) a sintagmei „*explică esența pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, fapt care se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată*”, art. 67 alin. (2²) a sintagmei „*comunității semnează în instanța de judecată un angajament prin care se obligă să se prezinte*”, art. 67 alin. (3) a sintagmei „*În caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare*” și art. 67 alin. (4) a sintagmei „*nu poate fi aplicată militarilor prin contract*”.

Prezent în cadrul ședinței de judecată, procurorul a lăsat sesizarea la aprecierea instanței.

Audiind opinia participanților în proces, examinând materialele cauzei penale, instanța de judecată consideră necesar de a ridica excepția de neconstituționalitate și de a remite Curții Constituționale sesizarea depusă de apărătorul inculpatului Dandiș Ion, avocatul Baltag Verginia, reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 264¹ alin. (1) Cod penal, *Conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de substanțe stupefiante și/sau de alte substanțe cu efecte similar se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.*

Potrivit art. 67 alin. (2¹), (2²), (3) și (4) Cod penal,

(2¹) După promunțarea hotărârii judecătorești, președintele ședinței de judecată explică esența pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, fapt care se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată.

(2²) Persoana condamnată la muncă neremunerată în folosul comunității semnează în instanța de judecată un angajament prin care se obligă să se prezinte, în termen de 5 zile de la momentul rămânerei definitive a hotărârii judecătorești, la organul de probațiune în a cărui rază teritorială își are domiciliul sau, după caz, la comandantul unității militare.

(3) În caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la munca neremunerată în comunității, ea se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. În acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 luni.

(4) Munca neremunerată în folosul comunității nu poate fi aplicată militarilor prin contract și persoanelor care nu au atins vârsta de 16 ani.

Conform art. 4 alin.(1) Constituție Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

Iar, potrivit art. 15 Constituție Cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

Conform art. 364 Cod de procedură penală

(1) Președintele ședinței întreabă fiecare parte în proces dacă are careva cereri sau demersuri.

(2) Cererile sau demersurile formulate vor fi argumentate, iar dacă se solicită administrarea unor probe noi, se vor indica faptele și circumstanțele ce urmează a fi dovedite, mijloacele prin care pot fi administrate aceste probe, locul unde se află acestea, iar în privința martorilor, experților și specialiștilor se va indica identitatea și adresa lor în cazul în care partea nu poate asigura prezența lor în instanța de judecată.

(3) Cererile sau demersurile formulate se soluționează de către instanță după audierea opiniilor celorlalte părți asupra cerințelor înaintate.

(4) Părțile pot prezenta și cere administrarea probelor și în cursul cercetării judecătorești.

În conformitate cu art. 7 Cod de procedură penală

(1) Procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale prezentului cod.

(3) În cazul existenței incertitudinii cu privire la constituționalitatea legilor și a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului, care urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională pentru a se pronunța asupra constituționalității acestora.

(3¹) La ridicarea excepției de neconstituționalitate și la sesizarea Curții Constituționale, instanța de judecată nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității normelor contestate cu prevederile Constituției, limitându-se la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție;

b) excepția este ridicată de către una dintre părți sau de reprezentantul acesteia ori de către instanța de judecată din oficiu;

c) prevederile contestate urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei;

d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

(3²) Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune prin încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate, dezbaterile judiciare se suspendă.

(3³) Dacă nu sunt întrunite cumulativ condițiile indicate la alin.(3¹), instanța de judecată refuză, prin încheiere, ridicarea excepției de neconstituționalitate. Încheierea instanței de judecată este definitivă, însă argumentele privind dezacordul cu aceasta pot fi invocate în apel sau, după caz, în recurs împotriva hotărârii în fond.

Curtea Constituțională a hotărât în Hotărârea nr. 2 din 09.02.2016, pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova:

- în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, hotărârilor Parlamentului, decretelor Președintelui Republicii Moldova, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze aflate pe rolul său, **instanța de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituțională;**

- excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată în fața instanței de judecată de către oricare dintre părți sau reprezentantul acesteia, precum și de către **instanța de judecată din oficiu;**

- **sesizarea privind controlul constituționalității unor norme ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze se prezintă direct Curții Constituționale** de către judecătorii/completele de judecată din cadrul Curții Supreme de Justiție, curților de apel și judecătoriilor, pe rolul cărora se află cauza;

- judecătorul ordinar nu se pronunță asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, **limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:**

- (1) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin.(1) lit.a) din Constituție;

- (2) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică faptul că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;

- (3) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

- (4) nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

Iar, potrivit pct. 83, 86, 107 Hotărârea nr. 2 din 09.02.2016 *Curtea reține că verificarea constituționalității normelor contestate **constituie competența exclusivă a Curții Constituționale.** Astfel, judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate la paragraful 82.*

Curtea reține că, prin ignorarea excepției de neconstituționalitate și rezolvarea litigiului fără soluționarea prealabilă a excepției de către instanța de contencios constituțional, judecătorul ordinar ar dobândi prerogative improprii instanței judecătorești.

Curtea reține că, prin ignorarea excepției de neconstituționalitate și rezolvarea litigiului fără soluționarea prealabilă a excepției de către instanța de contencios constituțional, judecătorul ordinar ar dobândi prerogative improprii instanței judecătorești.

Instanța de judecată conchide faptul că apărătorul inculpatului, avocatul Baltag Virginia este în drept să depună sesizarea privind excepția de neconstituționalitate pentru controlul constituționalității prevederilor referitoare la sancțiunea art. 264¹ alin. (1) Cod penal, și anume a sintagmei „se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore” în raport cu prevederile art. 67 alin. (2¹) a sintagmei „*explică esența pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, fapt care se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată*”, art. 67 alin. (2²) a sintagmei „*comunității semnează în instanța de judecată un angajament prin care se obligă să se prezinte*”, art. 67 alin. (3) a sintagmei „*În caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la munca*

neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare” și art. 67 alin. (4) a sintagmei „nu poate fi aplicată militarilor prin contract”.

Drept urmare a celor justificate, ținând cont de faptul că, obiectul sesizării intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin.(1) lit. a) din Constituție, excepția a fost ridicată de către apărătorul inculpatului Dandiș Ion, avocatul Baltag Verginia, reprezentantul părții în proces, prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei penale și Curtea Constituțională nu s-a expus anterior referitor la prevederile care se invocă a fi neconstituționale, instanța va prezenta Curții Constituționale sesizarea depusă de apărătorul inculpatului Dandiș Ion, avocatul Baltag Verginia.

Conducându-se de prevederile art. art. 7, 342 Cod de procedură penală, instanța de judecată,-

d i s p u n e:

Se ridică excepția de neconstituționalitate depusă de avocatul Baltag Verginia, în interesele inculpatului Dandiș Ion, pentru controlul constituționalității prevederilor referitoare la sancțiunea art. 264¹ alin. (1) Cod penal, și anume a sintagmei „se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore” și prevederilor art. 67 alin. (2¹) a sintagmei „explică esența pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, fapt care se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată”, art. 67 alin. (2²) a sintagmei „comunității semnează în instanța de judecată un angajament prin care se obligă să se prezinte”, art. 67 alin. (3) a sintagmei „În caz de eschivare cu reavoință a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare” și art. 67 alin. (4) a sintagmei „nu poate fi aplicată militarilor prin contract”.

Se remite după competență Curții Constituționale sesizarea depusă de avocatul Baltag Verginia, în interesele inculpatului Dandiș Ion.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
Judecător

Copia corespunde originalului,
Judecător

/semnătura/

Cristina SALAGOR

Cristina SALAGOR